

[Korsgaard.]

til at ændre deres Prispolitik? Jeg tror det ikke. Det vilde være naturligt, hvis Brugsforeningerne var ledet af Konservative, for de er, som alle ved, saa pengebegærlige, at de naturligvis ikke vil ofre noget paa det offentlige Alter, det kan man hurtigt blive enige om. Men normalt er det jo ikke de Konservative, der er de ledende i Brugsforeningerne.

Saa er der Venstre. De er i Virkeligheden heller ikke alt for sikre i deres Offervilje med Hensyn til Skatter. Det tror jeg nok man har Lov til at sige. Men Socialdemokraterne! De betaler jo deres Skatter med Glæde. De søger enhver Lejlighed til — det er jeg da helt overbevist om —, hvor de kan, at støtte det offentlige. Dør gør de det med inderlig Glæde! Jeg er derfor heller ikke i Tvivl om, at det er med den største Bekymring, at Brugsforeningerne i Hovedstaden har set, at man har sat en saa høj Fradragsprocent som 5; for det er nemlig netop den Procent, som de normalt udbetaler. Men de skal jo lade, som om de ikke alt for gerne vil hjælpe det offentlige. Men det tvivler jeg altsaa ikke om, at de i Virkeligheden vil. Jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at naar det efterhaanden gaar op for Borgerskabet, at de københavnske Brugsforeninger med deres, jeg ved ikke hvor mange, 30 forskellige Afdelinger, ingenting kommer til at betale efter dette Forslag, saa vil hele Offentligheden med Socialdemokratiet i Spidsen sige: Ja, men det kan aldrig være rigtigt, nej, den Procent paa 5, den maa vi ændre! Jeg nærer som sagt dette Haab; jeg har endnu ikke opgivet al Optimisme med Hensyn til menneskelige Handlinger; vi faar saa se, om min Optimisme er berettiget eller ikke, men jeg tør i hvert Fald sige, at hvis den viser sig ikke at være berettiget, er Socialdemokratiet ikke det allerfjerneste bedre end de værste Konservative, idet de akkurat ligesom alle andre mener, at Skat er glimrende, naar bare de ikke selv skal betale den. Det er dog et Synspunkt, der ikke er megen Idealisme i, og det er et Synspunkt, som er temmelig afskyeligt i dette Øjeblik, hvor der i allerhøjeste Grad kaldes paa, at enhver efter sin Evne hjælper med. Det er altsaa det Haab, jeg nærer med Hensyn til de 5 pCt., at de kun vil blive opretholdt i kort Tid, og jeg har den Overbevisning — det vil jeg gerne understrege her —, at hvis Brugsforeningerne for at spare en Smule i Skat slaar ind paa nye Regler, ja, saa varer det saa meget kortere, før de 5 pCt. bliver forandret, eventuelt helt ned til Nul. For eet er jo

givet: at kalde noget en Skat, som ingen Penge giver, naar vi ved, hvor store Millionbeløb, det ellers drejer sig om, er en saadan Humbug, at jeg tror ikke, at Offentligheden vil finde det rimeligt ret længe. I sidste Instans vil det, som det for øvrigt er i de fleste Forhold i Livet, blive Frygten for Kritik, der vil faa Folk til ikke at gøre det slette, de maaske ellers vilde have gjort. Jeg nærer altsaa det Haab, at denne Frygt er saa betydelig, at Brugsforeningerne ikke forandrer deres Politik her; saa faar vi i øvrigt til sin Tid se, hvor meget denne Beskatning efter Regeringens og Regeringspartiernes og delvis Venstres Forslag vil give. Jeg gentager, at jeg formoder, den i hvert Fald vil give væsentlig mere end Finansministerens oprindelige Forslag, og jeg gentager, at den Linie, Regeringen er inde paa med Hensyn til Beskatningens Udmaaling — Fortjenestens Størrelse i Forhold til den dividendeberettigede Omsætning —, absolut har det konservative Partis Sympati, og det er jo kun rimeligt.

Jeg har hermed dels omtalt de 2 Ændringer, som vi har foreslaaet, dels gjort nogle Bemærkninger til Problemet om den kooperative Beskatning, og jeg har saa til sidst kun at gøre nogle Bemærkninger om hele Forslaget. Jeg vil her gerne gentage, hvad Udvalgets Ordfører sagde, men sige det paa en lidt anden Maade, at efter mine Begreber har den Behandling af Forslagene, som har fundet Sted i Udvalget, ikke været en almindelig Udvalgsbehandling, men praktisk talt en Kommissionsbehandling, hvor den højtærede Finansminister næsten hele Tiden har været til Stede. De faa Gange, vi har været uden ham, har vi i hvert Fald ikke gjort noget som helst af nævneværdig Betydning. Der er maaske blevet læst nogle enkelte Paragraffer op, men da jeg tror at kunne sige, at den Oplæsning ikke blev foretaget særlig godt, tror jeg ikke, man har nogen Grund til at opholde sig ved det Arbejde, vi har gjort inden for Udvalget uden Finansministerens Tilstedeværelse. Men naar Ministeren var til Stede, blev der gjort et virkelig stort Arbejde.

Det kan jo ikke bestrides, at de Forslag, som nu vil blive vedtaget, ikke alt for meget ligner de Forslag, der blev fremlagt. Ikke saaledes, at den højtærede Finansminister faar færre Penge, tværtimod. Det oprindelige Forslag var beregnet at ville give 100 Mill. Kr. eller godt og vel, og det Forslag, der nu vil blive vedtaget, vil ventelig give 130 Mill. Kr. Ogsaa i saa Henseende er der altsaa en Forskel. Men navnlig den tekniske Opbygning ligner nu